Pregaria.cat

Entrada

No és el mateix un cor desert que el desert del cor

Fins a cert punt, pot semblar un joc de paraules. Però de joc de paraules, res de res. Més aviat és un tema de fons. Entrem-hi.

Un cor desert. No hi ha ningú excepte el *jo*. El *jo* inevitable. Has anat buidant totes les imatges i el caliu que les acompanya. T'ha anat centrant en el propi *jo*. I al final resta el desert dels altres. Desert de qualsevol tu que pugui representar un valor pel cor. Poden haver-hi molts altres tus. Però sense cap valor emotiu, sentimental o afectiu. Hi són gravats com en una llista d'adreces a l'ordinador. Si un interès determinat els fes esborrar (com l'econòmic, el plaer, la manca de sintonia...) doncs, fora!. Un cor desert ha entronitzat el jo. És de fet el teu déu. I amb ell, pas a pas, va produint-se el més absolut buidament, fins a la total carència d'emocions. Les flors, els aromes, les llànties, els sacrificis que acompanyaven l'ego suprem acaben per podrir-se, consumir-se fins al nihilisme total. Hi resta un jo envellit i prou.

El desert del cor. Tots els cors humans tenen una dimensió de desert. Silencis, possibilitats, temporalitat, pèrdua de la memòria.... Cap resposta, cap cant, portes obertes a no se sap què.... En el desert del cor, hi ha però marcades les petjades nostres, les d'altres temps, les dels amors rebuts, les del misteri de la vida. Les petjades no estan pas mortes del tot, car poden il·luminar-se amb les emocions, els reptes, les donacions i els esglais que van representant. El desert aleshores es va revestint de la gent estimada. Hi són, però no hi són. Hi són, perquè recordem els rostres, les mirades, les paraules... tot ha quedat en nosaltres com una part important del nostre ésser. No hi són, perquè molts han marxat, estan lluny, potser han canviat o no podem arribar-hi fins al fons. Com passa en els desert geogràfic quan plou (cosa que passa molt poc), arreu apareixen petites flors belles i vitals.

Senyor, com la pluja que baixa del cel, que arribi al meu cor aquella aigua que un dia vas prometre a la samaritana. El desert interior florirà, i el que ara hi és com a relíquia, com a símptoma o com a memòria reviurà amb aquella font interior que raja vida.

Un cor desert és un cor molt malalt que necessita del teu do de sanació. El desert del cor és la possibilitat de viure i reviure des de dintre; que és la única vida que perdura i sempre creix.